Ч. 52. Середа 18 (5) марта 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Здоровле Цісаря. — З буджетової комисиї. — Міністерияльні конференциї. — Кроваві події в републиці Гаїті. — До справ балканьских. — Американьско-японьскі відносини.

Цісар вчера по полудни рівнож мав ся добре. Горячки не було, помимо що кашель ще лишив ся; однако кашель не дає ся Монархови дуже відчувати. В полудне приймив Цісар на півгодинній авдиенциї приватній князя Фердинанда болгарского і міністра краєвої оборони ґен. Ґеорґіого. — Депутация комітету, займаючого ся устроєнєм ювілейного походу, мала бути вчера принята Монархом. Однако ту авдиенцию з причини недомаганя Цісаря відложено на необмежений час.

На вчерашнім засїданю буджетової комисиї раджено дальше над етатом міністерства справ внутрішних. Перший забрав голос посол Кльофач і підніс, що нинішна адміністрация політична не відповідає новочасним вимаганям. Жалував ся на упослїджене в політичній адміністрациї Чехів в користь Нїмцїв. Пос. Кончі обговорював відносини пануючі в Тиролі, жадав рівноправности Італіянцїв з Нїмцями, в наслїдок чого конечне єсть, аби в Тиролі побіч намістника Нїмця був єго італіяньский заступник. П. Немец доказував, що політичні відносини о много поліпшать ся, коли буде переведена реформа адміністрациї. П. Малік домагав ся виданя закона о заразливих недугах і жалував ся на господарку в міністерстві справ внутрішних. П. Еленбоґен обговорював справи еміґрацийні, жалував ся на брак закона о охоронї еміґрантів австрийских за границею, особливо в Нїмеччинї. Домагав ся від правительства, аби заки такий закон буде ухвалений, стануло в оборонї австрийских робітників і хоронило їх перед видалюванєм з Нїмеччини з політичних причин. П. Вальхер підніс, що християньско-суспільне сторонництво домагає ся обезпеченя на старість як робітників і ремісників так і селян. Відтак виголосив довшу бесїду пос. Дияманд, обговорюючи відносини галицкі і домагаючи ся реформи адміністрацийної. На тім перервано наради. Слїдуюче засїданє нині о 10 год. рано.

Оногди відбула ся в президиї ради міністрів під проводом президента міністрів бар. Бека конференция, в котрій взяли участь: п. міністер судівництва, ческий намістник ґр. Куденгове з віцепрезидентами намістництва, президент висшого суду краєвого в Празі Весселї і шеф секциї Зіґґард. Конференция тревала з малою перервою від 10 год. рано до 7 вечером. Прийшов під наради цїлий ряд важних справ, між ними справа язикова. Вчера перед полуднем вели ся наради дальше. В парляментарних кругах гадають, що правительству удасть ся виготовити проєкт язикового закона для Чехії, який вдоволить обі сторони.

На острові Сан Домінґо в Америцї, в републицї Гаїті прийшло сими днями до кровавих подій, яких причиною мав бути заговор якогось гаїтского ґенерала Фірміна, котрий хотїв повалити теперішне правительство. Правительство заговір відкрило і арештувало дуже богато участників, а ті, котрим удало ся утечи, схоронили ся до францускcого посольства. Як доносять, вчера в столици Гаїті Порт о-Прінс розстріляно 27 осіб з арештованих, а правительство має намір довершити дальших екзекуций. То, що заговірники схоронили ся до францускcого консуляту, дало причину гаїтскому правительству і тамошному населеню займити вороже становище супротив чужинцїв, так що їх безпечність дуже загрожена. Улицї в містї опустошіли. Правительство повідомило францускє посольство, що не позволить на виїзд тих осіб з краю, котрі найшли охорону у францускім консуляті, а які брали участь в заговорі ґен. Фірміна і буде домагати ся їх виданя. Дальше заявило, що має в своїм посїданю бо-

---

10)

Артисти і їх штука.

Образки із сучасної і давнїйшої культури.

Після Де Во, Остена і др.

написав К. В.

(Дальше).

Як же можна було ходити по так розпаленім каміню? Кремптон так о тім розповідає: Чудо пояснює ся способом, в який камінє випускає горяч. Камінє, якого уживають ті чудотворцї, то рід бімштину, дуже дірчаста лява, котра дуже зле проводить тепло. Позаяк танцюючий по каміню єрей і єго помічники порушають скорше ногами, як горяч доходить аж до поверхнї каміня, то можна дуже легко ступати по каміню. Доки нога танцюючого спочиває на каміню, то горяч не може з него виходити і збирає ся під верхом. Виходить з того, що танцюючий мусить заєдно порушати ся, бо нехай би лиш на маленьку хвильку станув, то горяч зараз призбирала би ся в каміню і попекла би его. Менї приходилось легко переходити по каміню, доки я борзо ішов; колиж я лиш трошки зачав поволійше іти, то чув я, як під ногами зараз збирала ся горяч і я був змушений бічи дальше. Перший раз прийшов я по тім каміню в черевиках, але другий раз вже босо і мої товариші прилучили ся до мене. Раз пристанув я був на хвилинку і зараз попік собі ноги.

Жителї згаданих островів не хотять очевидно вірити в природність сего з'явища, лиш уважають то за дїло богів і нїхто з них не зважив би ся пуститись по розпаленім каміню, доки би єрей не відмовив своїх чародійних молитов. З сим чудом вяжуть ся старі як сьвіт перекази а зачаровувати огонь уважає ся ласку богів, дану старому родови огненних таночників. На островах Фіджі передають собі тамошні жителї з рода в рід слїдуючий старинний переказ:

Якийсь далекий предок теперішних огненних таночників, На Ґаліта, походжав собі одного разу по березї моря. Аж ось побачив він угоря, що вив ся в піску. В хвили коли він хотїв то зьвіря убити, відозвав ся угор до него: Лиши мене в спокою — сказав він до него; — не убивай мене, бо я бог. — А щож ти менї даш за то, коли я тебе не убю? — спитав На Ґаліта. — Дам тобі таку силу, що нїхто у війнї тебе не переможе — відповів угор. — Більше нїчого? — спитав На Ґаліта — я вже тепер сильнїйший від других і не боюся нїкого. — То зроблю тобі такий човен, що буде скорійший як всї инші і нїхто не зможе тебе здогонити. — Але На Ґаліта сказав на то: Мій човен вже тепер скорійший як всї инші. — Ну, то зроблю тебе любимцем жінок і кожда тебе полюбить. — Але На Ґаліта покивав на то головою і сказав: Я вже маю жінку, котру люблю і она мене любить а другої менї не потреба. Тодї наконець сказав угор: Коли менї даруєш житє, На Ґаліто, то будеш мати таку силу, що будеш ходити по огни, на котрім твої товариші варять рибу і всї твої потомки будуть мати таку саму силу... Добре — сказав на то На Ґаліта; я годжу ся на то і дарую тобі житє. — Від тої пори міг На Ґаліта танцювати по розпаленім каміню а ту силу задержали єго потомки до нинїшного дня.

Ми відбігли трохи від нашого театру ріжнородностий і єго штук, але зато переконали ся на повисших кількох примірах, що такий самий театр, хоч трошки в иншій формі, єсть у всїляких инших народів, навіть у таких, що культурою і цивілїзациєю стоять ще на дуже низькім степени. Вернім же тепер назад до нашого предмету.

Силачі.

Слово силач нагадало нам відразу одну сцену, яку ми бачили перед многими роками на ярмарку в Улашківцях. Ярмарок в Улашківцях був давними часами славний коли не на всю Галичину, то певно на всї схiдну половину і на цїлу Буковину. До Улашковець з'їздили ся колись купцї з цїлого сьвіта. Бували навіть купцї з Франциї і можна було побачити Турків а навіть Перзів, що продавали правдиві перскі дивани. Чого там не бувало в тих деревляних будах, що впрочім стояли цїлий рік пусті! До Улашковець в часї ярмарку приїздили вандрівні театри а крім того ще й всїлякі артисти, що продукували ся зі своїми штуками. Отже в однїй з буд примістив ся був також і театр ріжнородностий. Сеї назви тодї

гато листів ґен. Фірміна, писаних до заговірників і каже, що всї ті листи були писані у француским посольстві. Внаслїдок тих подій вислали для охорони своїх підданих до Гаїті Франция, Англія і Німеччина воєнні кораблї.

Італїяньский міністер заграничних справ Тіттоні виголосив в парляментї промову, котра найде милий відгомін в Австриї. Всї инші держави виявили вже своє становище супротив балканьских плянів бар. Еренталя, а тепер відозвав ся і Тіттоні з незвичайною льояльностию. Він рішучо заперечив анґлїйским докорам, немов би Австрия понехувала македоньскі реформи і висловив повну згоду в політичній діяльности Італії з Австриєю на основі переговорів з бар. Еренталем в Дезіо і на Семерінґу. При тім зазначив він, що Італїя була заздалегідь повідомлена про зелїзничі наміри Австриї, до котрих она має повне право на основі XXV. артикулу берлиньского договору.

Балканьскі пляни бар. Еренталя починають зближати ся до здійстненя. Як звіщає в „Neue fr. Presse“ фаховий знаток тих справ, має вже в цьвітни почати ся трасоване зелїзницї, а комісия дотична буде працювати під начальством старшого інжинїра ориентальних зелїзниць і двох інжинїрів турецкого ґенерального штабу. Редактор „Reichspost“ розмовляв, що йно з одним сербским державником і дипльоматом про ту справу, а той заявив, що спершу була Сербія немило вражена заявою бар. Еренталя, однако, коли европейскі держави запевнили про свою прихильність до будови адрийско-дунайской зелїзниці, Сербія не має причини відносити ся недовірчиво до Австриї, а навпаки може бути лише вдячна бар. Еренталеви, що і Дунайско-адрийска зелїзниця небавком буде здійстнена. Що до наміру Англії, щоби в Македонії установити ґенерал ґубернатора, висловив ся сербский державник, що найлучше держати ся мірцштеґской програми під зверхностию Туреччини, позаяк введене автономії в Македонії вимагало би передовсім розмеженя национальних областий.

Дипльоматичні відносини між Японцями і Америкою уладили ся знов добре. Головним поводом заостреня була справа переселюваня японьских робітників до Сполучених Держав Америки і побиране науки дітий японьских переселенців в деяких школах Каліфорнії. Роздратоване навзаводами чужих приходців американьске населене обурювало ся против чужинців. Японьске правительство спинило переселене Японців до Америки, а американьске правительство зрекло ся нагляду японьских плянів в Манджурії. Опір Хін, який они ставили Японцям з нагоди захопленя ними японьского корабля, не удає ся, позаяк Хіни почувають ся ще немічними супротив Японців. Однако нема сумніву, що їх сили а також почуте достоіньства власного у них зростає і може в найблизшій будучині треба буде поважно числити ся з Хінами. Заводові знатоки впевняють, що хіньске населене, з природи дуже уздібнене, присвоює собі дуже скоро всякі нові винайденя і помисли, а заповіджена там конституция прийме ся і ужиє та видасть красші плоди, як в деяких реакцийних державах европейских.

Новинки.

Львів, дня 17-го марта 1908

— **Іменованя і перенесеня.** П. Намістник іменував концпіста санітарного, дра Александра Годлевького в Ліску лікарем повітовим, а переніс асистента санітарного дра Оттона Леві'го з Перемишля до Грибова.

— **Надане презенти.** Ц. к. Намістництво запрезентувало о. Йосифа Максимовича, гр.-кат. вікария катедрального в Перемишли, на опорожнену гр.-кат. парохію надання цїсарского в Лісковатім.

— **Остережене.** Ц. к. Намістництво розіслало окружник до всїх старостів і президентів міст Львова і Кракова, в котрім звертає увагу, що жалоби на несовістних аґентів торговельних, котрі їздять по краю, прибрали в послїдних часах великі розміри. Тоті аґенти уміють красноріччиво переконувати людий о добротї своїх товарів і намавляють сторони до замовлень переходячих о много їх потребу; часто використовують нерозвагу сторін і зманюють від них підписи на готових друкованих „формулярях замовлень“, котрі бувають виставлені або на більшу скількість, як сторона хотїла, або містять в собі такі услівя, яких сторона зовсїм не хотїла. Але хоч би формуляр замовлень був і правильно виставлений, то буває, що сторони дістають або більшу скількість або по висшій цїнї, як було умовлено, бо аґент, щоби міг одержати більшу провізорию від фірми, котра его висилає, зміняє замовленя. Сторони підносять також жалоби, що аґенти показують иноді прібки добрі і недорогі, а фірми доставляють відтак лихий товар і просто не до ужитя. Згадані тут практики дотикають звичайно сїльских людий, крамарів і купців, осївших подальше від більшого руху торговельного. Пошкодований часто не всилї перевести жалоби на дорозї цивільній, а постанови закона карного не завсїгди дають ся ужити. Треба длятого зарадити злому строгим виконуванєм постанов закона промислового що до вандрівних аґентів.

Взиває ся длятого пп. старостів і президентів міст Львова і Кракова в наслїдок припорученя Міністерства торговлї, щоби на згадані надужитя мали бачне око, звертали на них увагу жителїв повіта, головно же купців і промисловців та стовариш्еньшень та поучали їх в дневнику урядовім. При тім треба строго і правильно розслїджувати леґітимациї вандрівних аґентів, але так, щоби тота контроля не перешкаджала їх фаховим інтересам; не треба також відмавляти послухання жалобам пошкодованих сторін на несовістність аґентів, а в даним случаю карати виноватих з цїлою строгостию закона.

— **„Чудотворне средство“** на ослаблений слух заборонене. Розпорядженєм з дня 7 с. м. заборонило Міністерство справ внутрішних в порозуміню з міністерством торговлї і скарбу зі взглядів санітарно-полїцийних привозу і продажі „чудотворного средства“ на ослаблений слух або так званої „електричної батериї слухової фірми Кейт-Герве в Льондонї“ яко шкідливого для людского здоровля.

— **Дрібні вісти.** Загальні збори тов. „Рускій Народ. Дім“ в Калуши відбудуть ся дня 25 с. м. в сали товариства. Початок о 2 год. по полудни. — Вчерашної ночи відобрав собі житє вистрілом з карабіна рядовий з 95 пп. Мартинюк.— Щезла без слїду зі Львова 15-лїтна Маґдалина Савицка, котра занята була в якійсь робітни кравецкій, але, як показало ся, вже від тиждня не приходила до роботи. — Згублено срібний пасок тульскої роботи вартости 40 К. — З Тішина втїк професор тамошної польскої ґімназиї, Феликс Канторек, допустившись всїляких обманьств. Тамошний суд окружний розписав за ним стежні листи. — Якийсь Стефан Петецкий виманив від служниці Насті Шишка 200 К, обіцюючи їй, що з нею оженить ся. Дільставши гроші втїк і щез без вісти.

— **Судьба заграничних професорів в Софії.** Коли свого часу по авантурах університетских в Софії болгарскі професори не могли погодити ся зі своїм правительством, покликало давнїйше правительство болгарске кількох професорів із заграниці, між ними з Австриї нашого земляка др. Зобкова і Поляків дра Лецеевского, дра Пайґерта і дра Скурского. Колиж настало нове правительство, заняло зовсїм инше становище в справі універси-

---

ще у нас не уживали а до того театру вабила лиш якась величезна, замальована плахта, вивішена на буді та запрошував закликач, що стояв перед будою і викрикував на все горло, що можна буде в тій буді побачити.

Що там показувано, того по більше як трийцяти роках вже собі не пригадуємо; але одно лишилось нам добре в памяти. Ще нинї стоїть нам перед очима чоловік, котрий виглядав як той, що розібрав ся до купелї і убрав на себе лиш коротенькі червоні штани. То правда, що він був сильно збудований а по его мязах на руках і ногах видко було, що він мав велику силу, але мимо того в его лици і поставі слїдно було якесь горе і нужду. Була то, здаєсь, упадаюча велич, артист, котрий стратив або може й не міг здобути слави на великоміских сценах, отже шукав зарібку по ярмарках. Найважнїйша его продукция була слїдуюча:

Артист положив ся як довгий на землю. Двох людий внесло деревляний місток і поклали его на артиста в поперек. Відтак чотирох людий притащили величезний камінь і поклали его, ба нї, не поклали, але таки пустили на згаданий місток, а камінь впав з такою силою, що артист під ним застогнав з цїлої сили, подібно трохи як той рубач, що з цїлої сили розбиває колоду. Опісля приступило двох людий з величезними молотами і зачали ними розбивати камінь; що котрий вдарить молотом по камени, то артист з під містка застогне так, що здавалось, як би мав вже гинути. Наконець они розбили камінь і перша часть штуки силача скінчила ся. Місток підняли, артист вилїз з під него і поклонив ся публицї. Але улашковецка публика не конче видко розуміла ся на такій штуцї і сама не знала, чи жалувати артиста, що так казав мучити ся, чи подивляти его і плескати в долонї. Лиш дехто приплеснув а артист приступив до другої части своєї штуки.

Він поклав ся знову на землю і знов прикрито его містком. Тепер приведено до буди шкапу, величезного, але й сухореброго кониска, очевидно випозиченого від котрогось з тих, що то бриками звозили товари на ярмарок. Чотирох людий хотїло вивести коняку на місток, котрим був артист прикритий. Місток спускають одним кінцем так, що він дотикає землї а другий сторчить у воздусї. Що лиш підведуть шкапу трохи в гору по містку, місток зачинає хитати ся, шкапа пуджає ся і скаче, артист під містком стогне, помічники з цїлої сили держать шкапу, щоби не було якогось нещастя а публика сидить і дивить ся з напруженєм, не знаючи, чи плескати з радости, що видить таку штуку, чи плакати з жалю, що якийсь чоловік дає ся так мучити, чи в злости кинути ся на сцену і всїх разом з артистом прогнати. Скінчило ся остаточно на тім, що перепуджена шкапа, не увикла до такої роботи, сполошила ся таки на добре, почала фиркати і кидати собою на всї боки так, що єї остаточно мусїли вивести і здоймити місток з артиста. Треба признати, що в тім чоловіцї була якась надзвичайна сила а ще більша відвага, щоби то все видержати і зі спокоєм дивити ся, коли вже не на надходячу смерть, то майже на неминуче калїцтво.

Нинї силачі таких простих штук вже не показують, бо прецї сьвіт не стоїть а поступає; нинї й артисти мають вже инші средства до розпорядимости та й публика виробила собі вже свій „артистичний смак“. Хто би вже нинї дивив ся на то, як два звичайні хлописка з улиці розбивають комусь молотами камінь на грудех?! Нинїшна публика потребує зовсїм иншого видовища, котре би потрясло єї нервами, викликало сожалїнє над бідним артистом а остаточно і справдешний подив его штуки. Длятого то нинї по театрах ріжнородностий в Парижи, Віднї і Берлинї публика біжить гурмою дивити ся лиш на того силача, по котрім переїзджає самоїзд. Силач лягає як і давнїйше горілиць на землю, на него кладуть тяжкий довгий місток, а по містку переїзджає відтак тяжкий самоїзд з пяти особами. То вже викликує сензацию. Що при тім переважає, чи сила чи штука, годі вгадати; але без сумніву, що штука, бо як би й не було, хоч би остаточно вже й не знати яким силачем хто був, то все таки одна похибка, хоч би лиш на волос, могла би позбавити его житя. До того ще в такій продукциї грає ролю не лиш сам силач, але й той, хто їде по нім самоїздом.

(Дальше буде).

тетскій. В слід за тим новий збір професорів софійского університету рішив уневажнити цілий зимовий курс 1907/8 поверх 200 студентам, а рівночасно дати амнестию всім академікам, виключеним в роках 1904 і 1905 за обструкцию. Судьба неласки не поминула також 7 професорів, покликаних з заграниці. Ворожнеча до професорів чужинців дійшла до того, що професор славяньскої фільольоґії, др. Мілетич, Болгарин, вивів за плече зі салї Поляка дра Лецеевского, покликаного давнїйшим міністром Шишмановом на катедру славяньскої фільольоґії, заявляючи єму, що він вже не є професором. Крім того сенат перестав числити ся з заграничними професорами. Супротив того професори з Австриї, др. Зобків, др. Лецеевский, др. Пайґерт і др. Скурский внесли енерґічний протест до міністра просьвіти Мушанова, а також меморіял до австрийского посла ґр. Турн-Вальсасіни з просьбою о інтервенцию. Стало ся се в четвер минулого тиждня, а вже в суботу ґр. Турн вручив болгарскому правительству енерґічну ноту з домаганем, щоби новий міністер просьвіти заявив ся безпроволочно щодо свого становища супротив професорів, покликаних попереднім правительством. Чи заява міністра просьвіти випала в хосен австрийских професорів, не знати, хотяй др. Зобків заперечує у віденьскій Zeit чутку, немов то теперішне болгарске правительство усунуло їх з професорских катедр.

— **Рідка хороба.** Бл. п. проф. Коцюба, о котрого смерти доносимо на иншім місци, помер на незвичайно рідку у нас хоробу, звану в медицині actinomicosis Єсть то хороба, на яку западають звичайно зьвірята, рогата худоба а особливо коні. Та й чоловік може набавити ся тої хороби, коли заразник еї, рід малесенького грибка, дістане ся до чоловіка н. пр. в той спосіб, що хтось видовбує собі зуби стеблом, на котрім знаходить ся заразник тої хороби. Грибок той розрастає ся в костях і кости трупішіють подібно як від туберкульози костий. Хороба тота буває у людий дуже рідка а в західній Европі еї зовсім не знають; частійше проявляє ся она в Росиї серед людий, що займають ся годівлею худоби.

— **Борба з циганами.** З Бродів доносять: В ночи з дня 11 с. м. вкрадено одному господареви пару коний. Жандармерия в Заліщях підозріваючи о ту крадіж ватагу Циганів, що волочила ся в тамошних сторонах, вислала одного з жандармів в слід за Циганами. В Підкамени прилучив ся до него ще другий жандарм і оба вислідили ватагу коло рогатки на гостинци, що веде до Бродів. Цигани побачивши здалека жандармів, випрягли чим скорше коні а дві циганки з ватаги сіли на них і втекли. Прочі цигани сховали ся відтак в недалекім лісї. Жандарми однак не перестали їх тропити і остаточно відшукали в якійсь корчмі коло села Загодова цілу ватагу. Але арештоване їх не пішло так легко. Два цигани відчепивши орчики від воза, кинулись з ними на жандармів а один з них навіть вирвав жандармови карабін з рук. Хто знає, чим би було закінчило ся, як би другий жандарм не станув був в обороні загроженого товариша. Він пробив цигана баґнетом в бік і аж тоді удало ся сковати цілу ватагу циганів та відставити їх до суду в Бродах.

— **За торговлю краденими річами.** Перед кількома місяцями вела ся у Львові перед судом присяжних розправа против Йони Ельмера і єго жінки, обжалованих о торговлю краденими річами і двох злодіїв: Краєвского і Ленарта, котрі доставляли Ельмерам товарів. Розправа закінчила ся тим, що Краєвского засуджено на два роки криміналу, Ельмерів на 4 місяці криміналу а Ленарта увільнено. Оборона внесла против вироку жалобу неважности. Найвисший трибунал однак відкинув жалобу неважности а що до кари змінив вирок львівского трибуналу в той спосіб, що Ельмерам підвисшив на 8 місяців а Краєвскому на 5 літ криміналу.

— **Арештоване ватаги мантіїв.** Онгди арештувала полиция львівска цілу ватагу мантіїв, з котрих деякі, хоч доси не були арештовані, мали завтра ставати на розправі перед судом, обжаловані о всілякі обманьства. Проводирем тої ватаги був Вільгельм Іскерский, бувший інжинір-механік, літ 57, а належали до неї: якийсь Бекеш і єго жінка Текля, Казим. Недзвецкий „підприємець" нафтовий і єго жінка Елеонора, Адольф Шпак, аґент торговельний і Володисл. Павлюк, аґент асекурацийний. Ватага тота сфальшувала на векслю підписи бл. п. Василя Іваськова, архієпископского льокая, котрий полишив 70.000 кор. на добродійні цїли. Бекеша, котрий єсть хорий на умі, відставлено до заведеня хорих на умі а прочих замкнено до арешту.

— **Свій свого не пізнав.** З Петербурга доносять про слідуючу забавну подію, котра кидає досить яркє сьвітло на російску полицию: В думі має бути внесена інтерпеляция в справі розправи, яка відбула ся недавно тому перед вільненьским окружним судом войсковим. Яко обжаловані ставали перед тим судом два пограничні вояки, котрі порозуміли ся з пачкарями і казали собі добре за то заплатити, щоби їх перепустили через границю. Але оба лепські вояки задумали зробити подвійний інтерес і хотіли одержати ще нагороду за виловлене пачкарів. Отже коли пачкарі перейшли зі своїми товарами через границю на російску сторону, згадані вояки зараз їх арештували. Аж тепер викрила ся забавна історія і показало ся, що свій свого не пізнав. Арештовані пачкарі поправді не були пачкарі, лиш чиновники (урядники) стоячі на службі політичної полиції, котрі займали ся перепачковуванєм революцийних брошур і оружия, щоби їх відтак видавати в Росиї революціонерам і в той спосіб їх викривати і арештувати. Оба вояки зловили ся на тих пачкарях і не лиш не дістали ніякої нагороди, але їх ще й поставлено перед суд за то, що давали ся пачкарям перекуплювати. Суд войсковий однак зробив політичній полиції в пограничнім місточку докір за то, що она сама підкуплює пограничну сторожу а крім того вніс і жалобу на туюж полицию до міністерства справ внутрішних. Начальник місцевої полиції відповів тоді, що діяльність єго аґентів єсть „хосенна для правительства", отже не видить в тім нічого злого, що они підкуплювали вояків. Також заявив і департамент полицийний при міністерстві, що аґенти не допустили ся „ніякої незаконности". Отже дума хоче тепер знати, який єсть погляд президента міністрів Столипина в тій справі і длятого постановила поставити інтерпеляцию.

† **Померли:** Михайло Методий Коцюба, професор тернопільскої ґімназиї, упокоїв ся по довгій а тяжкій недузі дня 13 с. м. в 28 році житя. Похорон відбув ся нині в Тисьменици. — Кость Петрицкий, міщанин в Копичинцях, батько сімох синів, з котрих два є сьвящениками, два народними учителями, один посол, один в Бразилиї а семий асекурацийним аквізитором, упокоїв ся дня 13 с. м. в 78 році житя. — Дмитро Райт, завідатель парохії Яблониця, надвірняньского деканата, помер дня 2 с. м. в 29 році житя а 2 сьвященьства.

Телеґрами.

Відень 17 марта. Стан здоровля Цісаря єсть зовсім вдоволяючий. Нинішну ніч перебув монарх в спокійнім сні, котрий лиш рідко переривав слабий кашель. Рано прибудив ся Цісар о звичайній порі. Також рано і через ціле передполудне стан здоровля Цісаря зовсім вдоволяючий. Катар уступив.

Петербург 17 марта. Послїдної ночи відбуло ся засїданє комісиї для оборони держави. На засїданє прибули президент міністрів Столипін і міністер маринарки. Обговорено справу фльоти. Більшість комісиї була против ухваленя средств на будову фльоти, доки уряд маринарки не буде основно зреорґанізований. Президент міністрів і міністер маринарки обставали за безпроволочним ухваленем средств, але опозиция позістала неумолимою. Голосованє відложено до середи.

Катеринбург 17 марта. В процесї о збройний напад на контору копальнї асбесту члена ради державної Козел-Поклевского, котрий відперла свого часу служба, засудив суд з 8 позіставших при житю розбишаків 7 на смерть через повішенє а одного на тяжкі роботи.

Льондон 17 марта. Народний комітет екзекутивний социялїстичної партиї робітничої видав маніфест, в котрім заявляє, що єстнуючі тепер союзи фахові, т. зв. „trade unions" творять основну часть капіталїстичної системи продукциї і що єсть річию неможливою утворити на тій основі социялїстичну републику. Маніфест заявляє ся за економічною сполукою робітників на основі промисловій, що єсть першим кроком до остаточної цїли т. є. дістати в свої руки средства продукцийні і ужити їх в інтересі цілої суспільности.

Льондон 17 марта. До часописий доносять з Вашінґтона, що канонірка „Іґль" одержала приказ відплисти до Гаїті в цїли оборони американьских інтересів.

Вашінґтон 17 марта. Коли би положенє на Гаїті мало погіршити ся, то Сполучені Держави висилають туди военний корабель.

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).